

právem, by bylo možno přezkoumávatí jenom na základě přípustného a včasného odvolání. V tomto stadiu sporu nikoliv. Proto se nelze obíratí vývody rekursu, které se k tomu vztahují.

Neodůvodněnému rekursu nemohlo býti vyhověno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 9. března 1929 R II 78/29.

§ 134 tr. ř. nepředpisuje, že by, vzniknou-li pochybnosti o tom, má-li obviněný užívání svého rozumu nebo trpí-li poruchou duševní, musilo býti vyšetření jeho duševního stavu provedeno zvláštním odborníkem, nýbrž spatřuje dostatečnou záruku správnosti ve vyšetření dvěma lékaři vůbec. — Neodolatelné donucení mající původ svůj ve stavu psychopathickém, nespadá pod hledisko § 2 lit. g) tr. z. Není-li rázu § 2 lit. a) nebo b) tr. z., pak nemůže vůbec přičitatelnost činu vyloučiti.

Zmateční stížnost obžalovaného M. B. uplatňuje proti odsuzujícímu rozsudku zmatky § 281 č. 4, 5, 9 b) tr. ř. Ve směru posléze uvedeném není vůbec provedena a nelze k ní hleděti.

Podle § 281 č. 4 tr. ř. běře stížnost rozsudek v odpor, protože soud nalézací připustil při hlavním přelíčení dne 7. září 1928 »v zájmu nutného dalšího pozorování« obžalovaného B. důkaz znalci odborníky z oboru chorob duševních, zejména z oboru sexuální pathologie, spokojil se při dalším hlavním přelíčení dne 23. listopadu 1928 přes protest obhájcův dobrozdáním vyžádaným prostřednictvím zemského trestního soudu v Praze od dvou tamějších znalců, kteří podle tvrzení stížnosti odborníky pro obor vyznačený ani nejsou a posudek svůj podali jen na základě spisů, aniž obžalovaného B. osobně prohlédli. Obhajoba pokládá se usnesením soudu nalézacího, jímž zamítnut byl její návrh, aby přezkoumání duševního stavu obžalovaného znovu bylo ve smyslu usnesení soudu ze dne 7. září nařízeno, tím více stíženou, protože nebylo v něm prý hleděno k pathologickým zjevům, jež konstatoval na stěžovateli odborník Dr. Z. a nebylo se zabývalo otázkou, zda obžalovaný B. nejednal snad ve stavu neodolatelného donucení podle § 2 lit. g) tr. z.

Zmateční stížnost nelze uznati odůvodněnou.

§ 134 tr. ř. nepředpisuje, že by, vzniknou-li pochybnosti o tom, má-li obviněný užívání svého rozumu, nebo trpí-li poruchou duševní, musilo býti vyšetření jeho duševního stavu provedeno zvláštním odborníkem, nýbrž spatřuje dostatečnou záruku správnosti ve vyšetření dvěma lékaři vůbec. S tohoto hle-

diska nutno zkoumati výtku, že nebylo prý nové šetření provedeno specialisty z oboru sexuální pathologie, což vede k závěru, že příbrání zvláštních odborníků jevílo by se nutným jen v případech zvláště záhadných. Při hlavním přelíčení ze dne 7. září 1928 ani obhájce sám neodůvodňoval svůj dotyčný návrh zvláštní záhadností případu, nýbrž jen poukazem na to, že se znalci nezabývali epileptickým stavem, Drem Z. prý u obžalovaného zjištěným a účinky poranění obžalovaného za války na jeho duševní stav, ani soud nalézací neoznačil za důvod svého usnesení na výslech odborníků nějakou zvláštní záhadnost případu. Jelikož soud nalézací ve svém dožádání zemskému trestnímu soudu v Praze výslovně žádal za nález a posudek o M. B. dvěma tamějšími soudními znalci, a to »odborníky chorob duševních resp. sexuální pathologie« (vyjímajíc Dra Z.), sluší míti za to, že oba lékaři, jež trestní soud pražský podáním posudku pověřil, skutečně takovými odborníky jsou, byť i snad, jak zmateční stížnost tvrdí, v seznamu tohoto soudu jako takoví zvláště nebyli vyznačeni. Bylo-li a do jaké míry, k podání nového posudku opětného osobního pozorování B. třeba, nebo stačilo-li to, co původní znalci svým ohledáním zjistili, to posouditi bylo výhradně věcí znalců, kteří k nejsvědomitějšímu podání svého posudku přísahou jsou vázáni. Lékařské vysvědčení Dra Z. ze dne 4. září 1928, jímž se obhajoba při hlavním přelíčení ze dne 7. září 1928 vykázála, jest obsahu tak neurčitého (...udal při zjišťování anamnesy tak závažné okolnosti, že vzhledem k projednávané obžalobě považují vyšetření duševního stavu M. B. soudními lékaři odborníky chorob duševních resp. sexuální pathologie za nutné...«), že samo o sobě nemohlo poskytnouti novým znalcům podklad pro zvláštní šetření. Pokud jde o poranění, jež utrpěl B. za války, tedy se jím již soudní znalci nalézacího soudu ve svém nálezu, o nějž opřeli své dobrozdání, velmi obšírně zabývali. Rovněž již tyto znalci se zevrubně zabývají udáním Dra Ř. o B-em tvrzených epileptických záchvatech a vlastním dotyčným pozorováním lékařovým. I pražští znalci vzali to, co dotyčně v nálezu původních znalců uvedeno, za podklad svého posudku. Pokud pak jde o otázku, zda nejednal obžalovaný B. ve stavu neodolatelného donucení podle § 2 lit. g) tr. z., tedy přehlíží zmateční stížnost, že neodolatelné donucení, mající původ svůj ve stavu psychopatickém, vůbec pod hledisko § 2 lit. g) tr. z. nespadá. Není-li rázu § 2 lit. a) nebo b) tr. z., pak nemůže vůbec přičitatelnost činu vyloučiti. Ostatně oboje dobrozdání se i touto stránkou činu, tedy otázkou, zda obžalovaný B. následkem svého zvráceného pudu pohlavního

nebyl snad s to, aby tento pud s úspěchem potíral, zevrubně zabývájí a dospívají po stránce té k výsledku zápornému, připouštějíce B-ovi jen oslabenou odolnost. Jestliže soud nalézací uznal věc na základě posudku obojích znalců i po stránce přičetnosti obžalovaného již za spolehlivě objasněnou a odepřel z toho důvodu obhájcem navržený další výsledek znalců, nelze z dotyčného usnesení důvodně odvozovati zmatečnost odsuzujícího rozsudku.

Vzhledem k tomu, co výše o poměru předpisu lit. g) § 2 tr. z. k předpisům lit. a) a b) téhož § uvedeno, neměl však soud, když podle výsledků hlavního přelíčení vyloučil stav podle § b 2) tr. z., přiznav stěžovateli pouze pro hysteroneurasthenii oslabenou odolnost jako polehčující okolnost § 46 lit. a) tr. z., příčiny, aby se v důvodech rozsudku otázkou § 2 lit. g) tr. z. zvláště zabýval, a nelze v dotyčném opomenutí shledati neúplnost ve smyslu § 281 č. 5 tr. ř. Bylo proto zmateční stížnost jako zřejmě bezdůvodnou, pokud pak jde o zmatek § 281 č. 9 b) tr. ř. i jako neprovedenou zavrhnouti podle § 4 č. 2, § 1 č. 2 nov. k tr. ř. z r. 1877/78 již v zasedání neveřejném.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 8. dubna 1929 č. j. Z m l 48/29-1.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y .

Sbírka rozhodnutí nejvyšších stolic soudních republiky československé. Rozhodnutí nejvyššího soudu ve věcech trestních. Z příkazu presidia nejvyššího soudu pořádá Dr. František V á ž n ý, druhý prezident nejvyš. soudu. Ročník X. (Rok 1928.) Vydává Právnické vydavatelství JUDr. V. Tomsa, společnost s r. o. v Praze. Str. 1039 + X.

Desátý svazek sbírky Vážného přináší rozhodnutí trestní č. 3031—3364 a rozhodnutí disciplinární č. 54 dis.—77 dis., ve směr z r. 1928. Bylo by zbytečné znovu oceňovati význam sbírky, která jest praktickému právníku nepostradatelnou pomůckou, zejména pokud jde o výklad nových zákonů, technicky často velmi nedokonalých, kde zpravidla jiné pomůcky není. Této potřebě hová sbírka tím, že rozhodnutím vykládajícím nové zákony věnuje zvýšenou pozornost. To platí především o judikatuře ve věcech urážek spáchaných tiskem, zejména se zřetelem k zákonu č. 124/24, s jehož obtížemi se nejvyšší soud vypořádává celkem hladce. Ve všem arci nelze s názory nejvyššího soudu souhlasiti, i když nutno uznati, že uspokojivé řešení na podkladě kusých ustanovení zákonných je téměř nemožné. Sem